

ILMESTYSKIRJA

Johanneksen ilmestys – kuvitettu esitys

JOHDANTO – TAUSTAKSI LUKIJALLE

Johanneksen ilmestys eli *Ilmestyskirja* on Raamatun 66. ja viimeinen erillinen kirja. Tämä teksti kuvituksineen on laadittu osana monivuotista, henkilökohtaista projektiani lukea Raamattu (KR92)¹ kokonaisuudessaan ja järjestyksessä.² Ensimmäinen Mooseksen kirja, Matteuksen evankeliumi sekä Johanneksen ilmestys kuuluvat Raamatun tunnetuimpiin, käsitellyimpiin ja vaikuttavimpiin kirjoihin, minkä vuoksi olen halunnut laatia niistä kattavammat kerronnat.³

Tämän dokumentin tarkoituksena on tutustuttaa uusi lukija Ilmestyskirjaan sekä tarjota uudenlainen lähestymistapa aiheeseen jo perehtyneelle. Kerronta seuraa Ilmestyskirjan tapahtumien kulkua alusta loppuun. Perimmäisenä tavoitteena on lisätä ymmärrystä kyseisestä kirjasta ja laajemmin koko Raamatusta.

Kuvitus on esityksessä keskeisessä osassa (onhan kyse Johanneksen näyistä), ja se on toteutettu pääosin tekoälyä hyödyntäen (ChatGPT). Kuvat perustuvat tekoälylle antamiini kirjallisiin ohjeisiin. Olen lisäksi muokannut joitakin kuvia erikseen GIMP-kuvankäsittelyohjelmalla. Pyrkimyksenä on mahdollisimman tarkka kuvaus Ilmestyskirjan tapahtumista, joskin kuvat ovat tekijän – ja edelleen tekoälyn – omia tulkintoja, eivätkä yksiselitteisiä totuuksia. Teksti puolestaan on kerronnallisempaa ja suoraviivaisempaa, jotta se säilyttäisi tietyn teistisen sävyn alkuperäislähteen kunnioittamiseksi.⁴

Osa kuvista sisältää väkivaltaa tai voi olla häiritsevää. Suosittelen, että materiaalia itsenäisesti käsittelevät ovat vähintään rippikouluikäisiä. Tätä nuoremmille voi olla hyödyllistä tarkastella materiaalia aikuisen ohjauksessa.

Tätä dokumenttia saa jakaa vapaasti. Sitä ei saa käyttää kaupallisiin tarkoituksiin.

¹ KR92 eli vuoden 1992 kirkkoraamattu on rippiraamattuni, ja pidän sitä itselleni luonnollisena lähteenä.

² Ensisijaisesti henkilökohtaista kasvua varten harjoittamani raamattututkimus käsittää Raamatun lukemisen, sukupuiden laatimisen (eli kaikkien Raamatussa esiintyvien nimien kirjaamisen sukulaisuussuhteet huomioiden), erinäisten yksittäisten havaintojen merkitsemisen sekä erillisten yhteenvetojen laatimisen kirjoista niiden merkityksen mukaan. Tämä dokumentti edustaa viimeksi mainittua. Keskiössä ei ole tekninen tai kaavamainen opiskelutapa, vaan todellisen ymmärryksen lisääminen, mikä edesauttaa mahdollisuuksia tehdä myös tulkintoja.

³ 1. Moos. kirjan koonti on toteutettu visuaalisempaan illustraationa, eräänlaisena ajatuskarttana verrattuna Matteuksen evankeliumiin ja Johanneksen ilmestykseen (muista kirjoista tekemäni yhteenvedot ovat suppeampia).

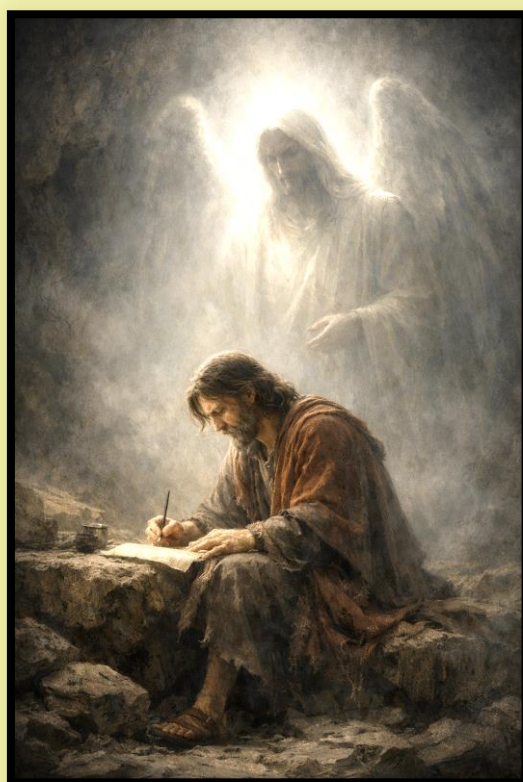
⁴ Ks. Johanneksen oma huomio Ilmestyskirjan oikeanlaisesta ja asianmukaisesta käsittelystä Ilm. 22:18-19.

JOHANNEKSEN ILMESTYS – KUVAUS KIRJASTA

Johanneksen ilmestys eli *Ilmestyskirja* on Uuden testamentin ja samalla Raamatun viimeinen kirja. Sen kirjoittajana on perinteisen näkemyksen mukaan pidetty Johannesta, yhtä Jeesuksen kahdestatoista apostolista. Kirja kertoo lopun ajasta, hyvän ja pahan lopullisesta taistelusta, Jeesuksen paluusta, ihmisten tuomitsemisesta taivaaseen ja helvettiin (Tuonelaan) sekä uuden maailman syntyyn Jerusalemissa. Ilmestyskirjassa Johannes kuvaa Jumalan lähettämän enkelin tuomaa ilmoitusta, joka tulee Jeesuksen kautta. Johanneksen ilmestys on poikkeuksellisen vahva profeetallinen kirja.

”Autuas se, joka tämän toisille lukee, autuaat ne, jotka kuulevat nämä ennussanat ja ottavat varteen sen, mitä tähän kirjaan on kirjoitettu, sillä hetki on lähellä.”⁵

Ilm. 1:3

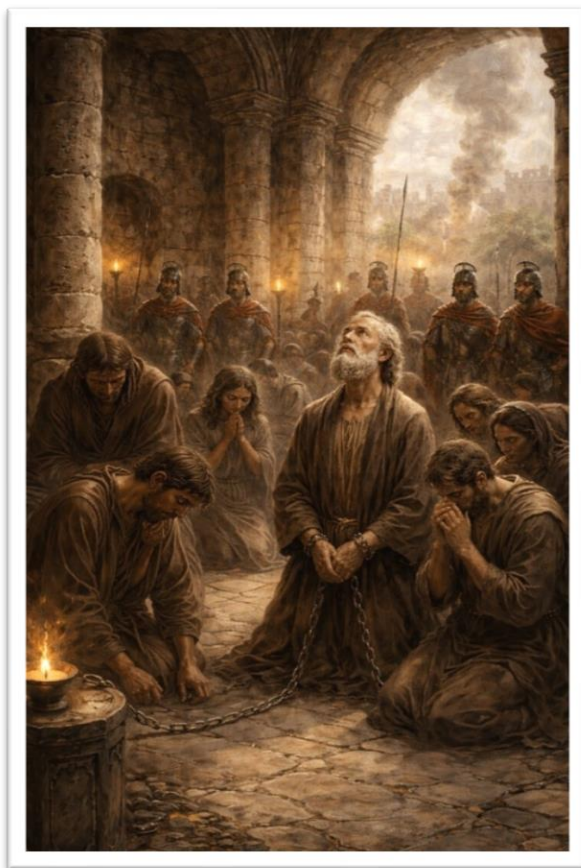

⁵ On hyvä huomioida Toisessa Pietarin kirjeessä oleva maininta siitä, että *”Herralle yksi päivä on kuin tuhat vuotta ja tuhat vuotta kuin yksi päivä.”* (2. Piet. 3:8) Ihmisen voi olla vaikea hahmottaa ajankohdan läheisyyttä.

Johannes on laatinut tekstinsä Patmos-saarella, missä hän oli maanpaossa – eristyksissä muusta maailmasta. Hän lähestyy kirjoituksillaan seitsemää seurakuntaa sisämaassa Vähä-Aasiassa: *Efesos, Smyrna, Filadelfia, Pergamon, Tyatira, Sardes* ja *Laodikea*. Näille Johannes viestittää enkelin sanan. Kirjeissään Johannes toteaa, että Efesos on toiminut osin oikein, mutta se on luopunut rakkaudesta, joten seurakuntaa kehoitetaan parantamaan toimintaansa. Sen sijaan Smyrna ja Filadelfia ovat pysyneet uskollisina koettelemustenkin keskellä. Pergamonin ja Tyatiran seurakunnissa on paljon hyvää, mutta Pergamon on jakaantunut (joukossa on epäjumalia seuraavia) ja Tyatira suvaitsee väärää profeettaa, Isebelia. Sardeksen ja Laodikean seurakunnat taas ovat selvästi turmeltuneita.

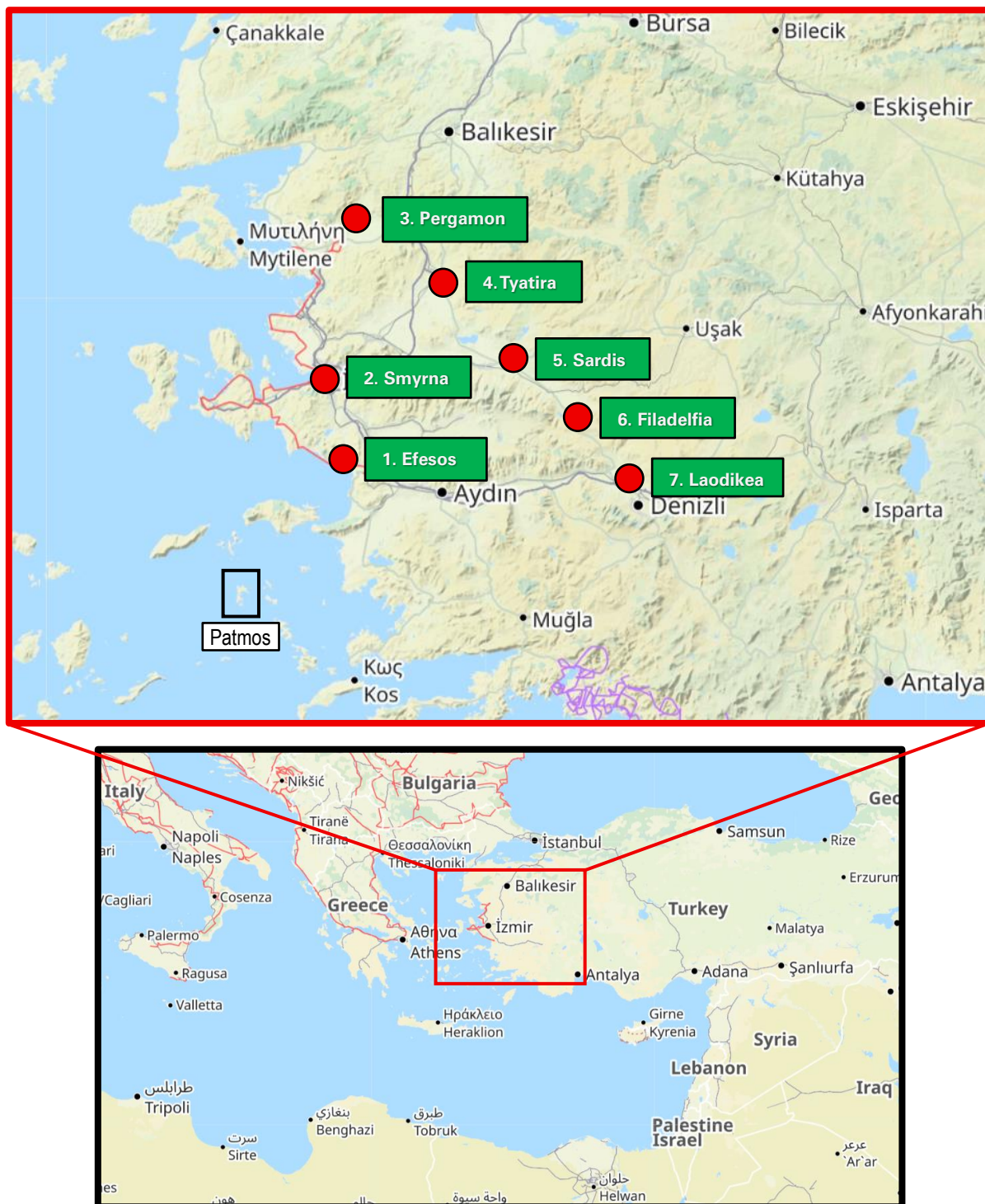
”Sinä kerskut, että olet rikas, entistäkin varakkaampi, etkä tarvitse enää mitään. Et tajua, mikä todella olet: surkea ja sääliävä, köyhä, sokea ja alaston.”

Ilm. 3:17

Smyrnan seurakunta (vas.) huolehti tunnollisesti tehtävästään palvella Jumalaa. Tyatira sai sitä vastoin moitteita siitä, että seurakunnassa palvottiin epäaitoa profeettaa, Isebelia.

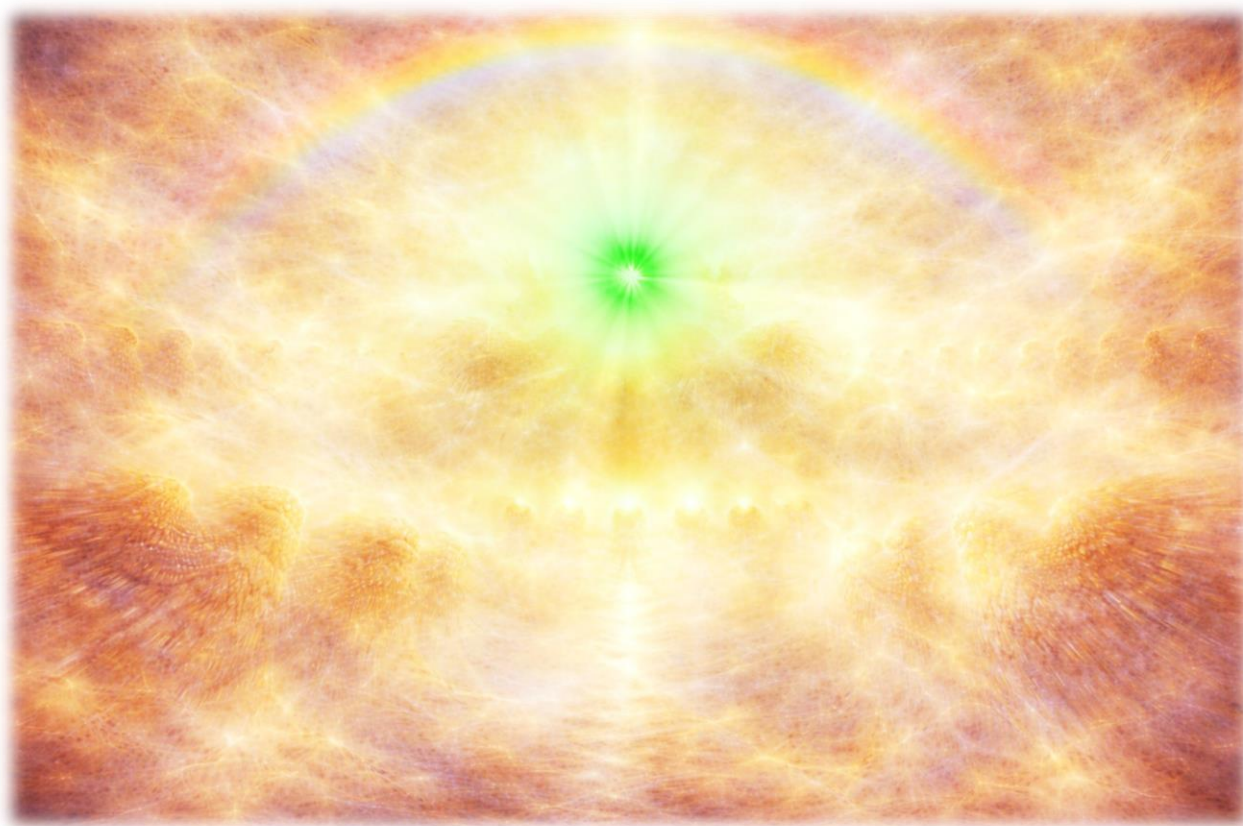
Oheinen kartta⁶ osoittaa Patmos-saaren ja seitsemän seurakunnan sijainnit. Patmos on nykyään Kreikalle kuuluva saari Turkin länsipuolella. Seitsemän seurakuntaa taas sijaitsivat nykyisen Turkin alueella, joka tunnettiin tuolloin Aasiana, Rooman valtakunnan provinssina.

Yleiskuva Välimeren alueesta sekä suurennos seurakunta-alueesta.

⁶ Karttakuvat ovat OpenStreetMap-palvelusta, jonka käyttö on vapaata. Patmos-saari sekä seurakunnat on merkitty suurennokseen erikseen MS Wordissa. Seurakuntia on ilmeisesti lähestytty numeroiden osoittamassa järjestyksessä.

Johannes kuvaa Ilmestyskirjan 4. luvussa näkyä, missä joku istuu valtaistuimella useiden erilaisten elementtien ympäröimänä. Valtaistuin voimineen loisti, sitä kiersi sateenkaaren kaltainen hohde sekä 24 muuta valtaistuinta, joilla oli valkeisiin vaatteisiin ja kultaseppeleisiin sonnustautuneita vanhimpia. Päävaltaistuimen edessä oli seitsemän soittoa (Jumalan seitsemän henkeä) sekä lasimainen, kristallin tavoin kimmeltävä meri. Johanneksen kuvauksessa esiintyy myös neljä olentoa, joilla kullakin oli kuusi siipeä. Niissä oli molemmin puolin välkehtiviä silmiä. Yksi olennoista muistutti leijonaa, toinen nuorta härkää, kolmas ihmiskasvoista hahmoa ja neljäs lentävää kotkaa. Nämä olennot ylistivät taukoamatta Jumalaa: *”Pyhä, pyhä, pyhä on Herra Jumala, Kaikkivaltias! Hän oli, hän on ja hän on tuleva.”* (Ilm. 4:8)

Tulkinta taivaallisesta jumalanpalveluksesta Johanneksen näyn mukaan.

”Taivaan ovi oli auki, ja kuului sama ääni, jonka olin edellisellä kerralla kuullut – kuin olisi torveen puhallettu. Se sanoi minulle: ’Nouse tänne! Minä näytän sinulle, mitä tämän jälkeen on tapahtuva.’”

Ilm. 4:1

Valtaistuimen oikealla puolella olevan kädessä oli kirjakäärö, jossa oli seitsemän sinettiä. Enkeli kuulutti ja kysyi, kuka olisi arvollinen avaamaan kirjan ja sen sinetit tai edes katsomaan niitä kohti. Johannes itki, kun tähän ei löytynyt ketään sopivaa tai kykenevää. Yksi pienemmillä valtaistuimista olevista vanhimmista kuitenkin sanoi, että *”Juudan heimon leijona, Daavidin juuriverso, on saanut voiton! Hän avaa kirjan ja murtaa kaikki seitsemän sinettiä.”* (Ilm. 5:5)

Seuraavaksi Johannes näki karitsan, joka oli kuin teurastettu.⁷ Tämä otti kirjakäärön, ja alkoi avata sinettejä.

Karitsa avasi sineteistä ensimmäisen, jolloin ilmestyi valkoinen hevonen. Tämän ratsastajalla oli jousi ja seppäle, hän oli seppelöity voittaja, joka kulki kohti uusia voittoja. Toisen sinetin avaaminen toi esiin tulipunaisen hevosen, jonka ratsastajalla oli paitsi miekka myös *valta riistää rauha maan päältä ja panna ihmiset tappamaan toisiaan*. Kolmannen sinetin avaaminen johti mustan hevosen tulemiseen. Tämän ratsastajalla oli kädessään vaaka. Karitsa avasi vielä neljännen sinetin, joka toi tuhkanharmaan hevosen. Sen ratsastaja oli nimeltään Kuolema, ja tämän jäljessä tuli Tuonela. Ratsastajille annettiin valta hallita neljäsosaa maasta.

⁷ Esimerkiksi Johanneksen evankeliumissa 1:29 puhutaan ”Jumalan Karitsasta”, joka ”ottaa pois maailman synnin”. Karitsa esiintyy Vanhassa testamentissa konkreettisena eläinuhrina mm. juutalaisten pääsiäisen aikaan (ks. 2. Moos. 12). Tällöin virheetön eläin uhrattiin kansan syntien sovittamiseksi. Lisäksi karitsaan viitataan joissakin Vanhan testamentin Jeesusta (yleisen tulkinnan mukaisesti) koskevissa profetioissa. Esimerkiksi Jesajan kirjassa 53:7 mainitaan ”karitsa, joka teuraaksi viedään”. Karitsaa voidaan siis pitää selkeänä vertauskuvana Jeesuksesta: virheetön yksilö teurastetaan, jotta ihmisten synnit poistuisivat. Jeesus oli kuitenkin Jumalan poika (sic), siispä Jumalan Karitsa. Sic-huomautuksella tarkoitetaan sitä, kuinka joku ylipäänsä polveutuu Jumalasta (vrt. Poika – Jeesus; ks. Matt. 16:16).

Johanneksen näyt ratsastajista: valloitus, sota, nälinhätä ja kuolema.

Viides sinetti avasi näyn alttarin alle sieluihin, jotka olivat kärsineet Jumalan sanan ja oman todistuksensa tähden – he olivat marttyyreita. He huusivat Herraa ja kysyivät: *”Kuinka kauan kestää, Valtias, sinä Pyhä ja Tosi, ennen kuin lausut tuomiosi ja kostat meidän veremme maan asukkaille?”* (Ilm. 6.10) Heille annettiin valkea vaate sekä kehoitus odottaa rauhassa vielä hetki, kunnes heitä olisi *täysi määrä*. Seuraavaksi avattiin kuudes sinetti, mikä aiheutti mullistuksia maassa, joka järkkäsi ja vavahteli.

”Aurinko pimeni mustaksi kuin suruvaate, ja kuu muuttui kauttaaltaan verenpunaiseksi. Taivaan tähdet putosivat maahan, niin kuin viikunat varisevat puusta myrskyn sitä ravistellessa. Taivas hävisi näkyvistä kuin kirja, joka kääritään kokoon, ja kaikki vuoret ja saaret siirtyivät paikaltaan. Maan kuninkaat, ylimykset ja sotajoukkojen johtajat, rikkaat ja mahtavat miehet ja kaikki muut, niin orjat kuin vapaat, piiloutuivat luoliin ja vuorten rotkoihin ja huusivat vuorille ja kallioille: ’Kaatukaa päällemme, kätkekää meidät valtaistuimella istuvan katseelta ja Karitsan vihalta!’”

Ilm. 6:12-16

Johannes kertoo seuraavaksi enkelistä, joka nousi idästä ja kantoi elävän Jumalan sinettiä. Enkeli ilmoitti neljälle muulle, tämän tuloa valmistelleelle enkelille, että maata, merta ja puita ei pidä hävittää, ennen kuin Jumalan palvelijoiden otsaan on painettu sinetti. Johannes kuuli sinetillä merkittäviä olevan yhteensä 144 000, joihin kuului ihmisiä kaikista Israelin heimoista (eli 12 tuhatta kustakin).

Seuraavaksi Johannes näki valtavan kansanjoukon, jonka lukumäärää ei kyetty laskemaan. Ihmisiä oli joka puolelta kaikista kansoista, kaikista kielistä. He seisoivat valtaistuimen ja Karitsan edessä valkoisissa vaatteissaan Jumalaa ja tämän Karitsaa ylistäen. Myös enkelit yhtyivät tähän ylistykseen. Yksi vanhimmista kertoi Johannekselle, että ihmiset ovat päässeet pois suuresta ahdingosta sekä pesseet ja valkaisseet vaatteensa Karitsan veressä.

”Karitsa, joka on valtaistuimen edessä, kaitsee heitä ja vie heidät elämän veden lähteille, ja Jumala pyyhkii heidän silmistään kaikki kyyneleet.”

Ilm. 7:17

Sitten Karitsa avasi vielä seitsemännen eli viimeisen sinetin, jolloin taivaassa syntyi puoli tuntia kestävä hiljaisuus. Jumalan edessä seisoville seitsemälle enkelille annettiin seitsemän torvea. Kahdeksas enkeli huolehti valtaistuimen ääressä suitsutuksesta.

Seitsemän enkeliä alkoivat puhaltaa torviinsa, kukin vuorollaan. Neljän ensimmäisen enkelin torvensoitot toivat maan päälle apokalyptisiä mullistuksia: tulenlieskoja, verta, tuhoa, pimeyttä... Ennen seuraavien enkelien torvensoittoa kuultiin kotkan kolminkertainen ”voi”-huuto; jokainen kolmesta enkelistä edusti yhtä huutoa.

”Voi! Voi! Voi niitä, jotka asuvat maan päällä! Vielä tulevat torvet soimaan, vielä puhaltaa torveensa kolme enkeliä!”

Ilm. 8:13

Kun viides enkeli puhalsi torveensa, taivaalta putosi tähti, jolla oli syvyyden kuilun avain. Kuilu aukesi, ja sieltä nousi auringon pimentävän savun seasta heinäsiirkkoja, joilla oli sama valta kuin skorpioneilla. Heinäsiirkat olivat ihmiskasvoisia ja haarniskoituja, mutta heinäsiirkkojen hampaat

olivat kuin leijonilla. Kuninkaanaan heinäsirkoilla oli syvyyden enkeli *Abaddon* (hepr.). Heinäsirkat saivat skorpionipyrstöillään vahingoittaa ainoastaan niitä ihmisiä, joilla ei ollut otsassaan Jumalan sinettiä. Heitä ei kuitenkaan saanut tappaa. Heinäsirkoilla oli valta tehdä ihmisille paha viiden kuukauden ajan.

Kuudes enkeli puhalsi torveensa, ja päästi irti neljä Euftrat-virran rannalla kahleissa ollutta enkeliä, jotka olivat aina olleet valmiina tätä hetkeä varten: niiden oli määrä surmata kolmannes ihmiskunnasta. Enkelit käyttivät valtavaa määrää ratsuväkeä, jonka hevoset olivat leijonapäisiä ja käärmehäntäisiä. Hevosten suut syöksivät vitsauksina tulta, savua ja rikin katkua. Loput ihmiset, jotka eivät kuolleet vitsauksiin, jatkoivat kuitenkin edelleen maallisen palvomista: he kumarsivat yhä pahoja henkiä sekä arvometalleista ja puusta tekemiään jumalankuvia, jotka *eivät voi nähdä, eivät kuulla, eivätkä kävellä.*

”He eivät kääntyneet, he eivät luopuneet murhatöistään eivätkä taioistaan, eivät siveettömästä elämästä eivätkä varastamisesta.”

Ilm. 9:21

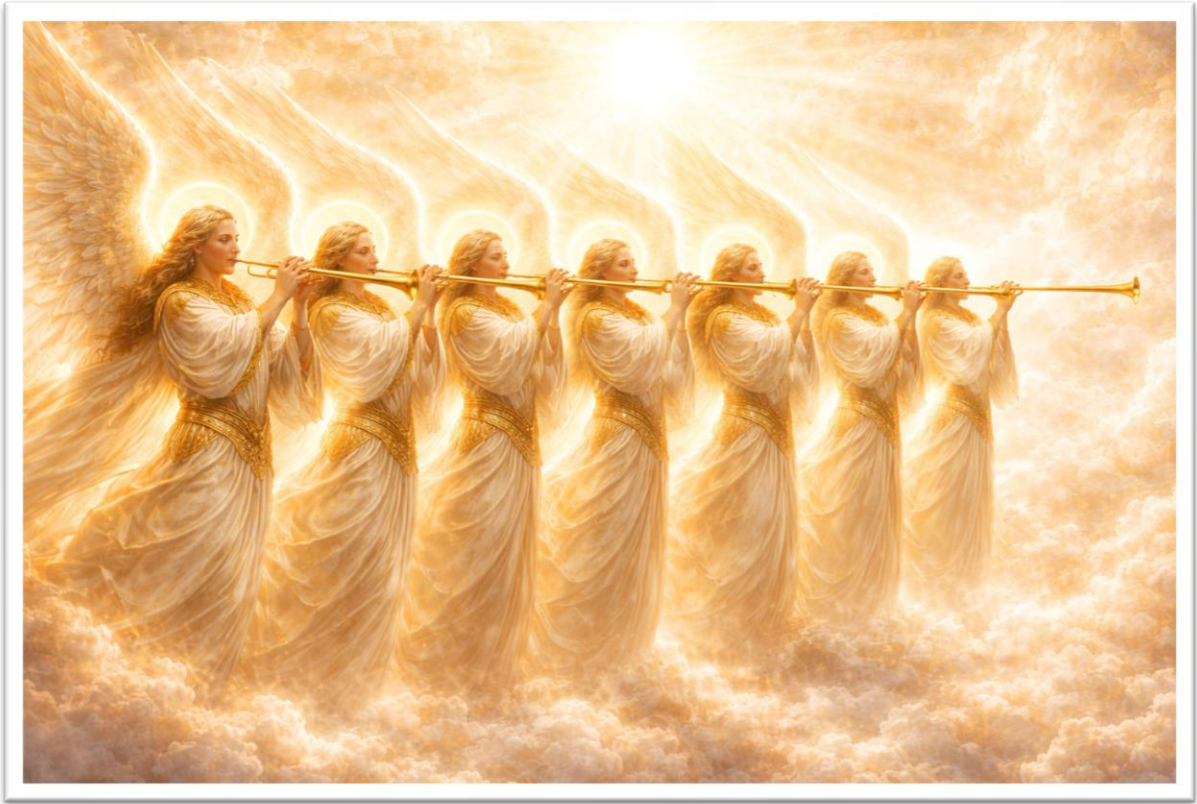
Seitsemäs enkeli puhalsi torveensa, jolloin taivaassa kajahti monien äänten huuto: *”Koko maailman kuninkuus on nyt tullut meidän Herrallemme ja hänen Voidellulleen. Hän on hallitseva aina ja ikuisesti.”* (Ilm. 11:15) Valtaistuinten 24 vanhinta lanquesivat kasvoilleen ja ylistivät Jumalaa. Taivaassa avattiin Jumalan temppeli, mikä mahdollisti liitonarkun näkemisen.⁸ Ukkonen jylisi, salamet leimusivat ja maa järähteli raemyrskyssä.

”Kansat ovat vihan vallassa, mutta nyt on sinun vihasi hetki. On tullut kuolleiden tuomion aika, aika palkita profeetat, sinun palvelijasi, ja kaikki pyhät ja kaikki jotka kunnioittavat sinun nimeäsi, pienet ja suuret. On aika tuhota ne, jotka tuhoavat maata.”

Ilm. 11:18

⁸ VT:ssä mainitaan useammassa kohdassa, kuinka pyhiin esineisiin (”liitonarkku”; KR92) koskeminen tai edes niiden näkeminen aiheutti jopa kuoleman (ks. esim. 4. Moos. 4:40; 1. Sam. 5 sekä 2. Sam. 6:6-7).

Näin kaikki enkelit olivat puhaltaneet torviinsa ja kolme ”voi”-huutoa oli kuultu. Maailmasta on tullut Jumalan ja hänen Messiaansa valtakunta.

Seitsemän enkeliä.

Taivaalla näkyi seuraavaksi suuri tunnusmerkki: raskaana oleva nainen, joka huusi synnytyksestä tuskissaan. Taivaalla näkyi myös toinen tunnusmerkki, joka oli suuri tulipunainen lohikäärme. Sillä oli seitsemän päätä kruunuineen ja kymmenen sarvea. Lohikäärme asettui naisen eteen tarkoituksenaan nielaista syntyvä lapsi. Lapsi kuitenkin temmittiin heti synnytyksen jälkeen Jumalan ja hänen valtaistuimensa luo. Tämä aiheutti sodan taivaassa Mikaelin⁹ ja lohikäärmeen sekä molempien puolten enkeleiden välillä. Lohikäärme hävisi sodan, minkä johdosta se karkotettiin taivaasta enkeleineen maan päälle. Taivas oli siis puhdas, mutta samalla Saatana – koko ihmiskunnan eksyttäjä – oli laskeutunut ihmisten keskuuteen. Lohikäärmeen raivo kohdistui nyt synnyttäneen naisen muita lapsia vastaan, jotka ovat uskollisia Jumalan käskyille ja Jeesuksen todistukselle.

⁹ Mikael on arkkienkeli, joka mainitaan Raamatussa muutaman kerran (ks. VT; Danielin kirja sekä UT; Juudaksen kirje).

Nainen ja lohikäärme

Taistelun hävittyään lohikäärme asettui meren rannalle. Seuraavaksi Johannes kertoo kahdesta pedosta. Hän näki, kuinka merestä nousi peto, jolla oli seitsemän päätä. Jokaisessa niissä oli kruunu, joihin oli kirjoitettu herjaava nimi. Pedon hahmo oli sekoitus eläimiä: se muistutti leopardia, jolla oli karhun jalat ja leijonan kita. Lohikäärme antoi voimansa ja valtaistuimensa pedolle.

Maailma ihmetteli petoa ja lähti seuraamaan sitä. Samalla kumarrettiin lohikäärmettä, koska se oli antanut pedolle niin suuren vallan. Ihmiset kumarsivat myös petoa ja ihmettelivät: *”Kuka on pedon vertainen, kuka pystyy taistelemaan sitä vastaan?”* (Ilm. 13:4) Pedolle annettiin suu, joka herjasi ja puhui suuria sanoja. Se herjasi Jumalaa ja hänen nimeään. Tämä valta annettiin pedolle 42 kuukauden ajaksi. Pedolle annettiin myös lupa ryhtyä taisteluun pyhiä vastaan, ja niin pedon valtaan annettiin kaikki kansat, kielet ja maat. Kaikki, joiden nimi ei ole maailman luomisesta alkaen ollut kirjoitettuna teurastetun Karitsan elämäkirjaan.

”Jolla on korvat, se kuulkoon: – Kenen osana on vankeus, se joutuu vankeuteen, kenen osana on kaatua miekkaan, se kaatuu miekkaan. Nyt kysytään pyhiltä kestävyyttä ja uskoa.”

Ilm. 13:9-10

Maan uumenista nousi toinen peto, jolla oli kaksi karitsalle tyypillistä sarvea. Se kuitenkin puhui kuin lohikäärme. Peto käyttää ensimmäisen pedon puolesta kaikkea sen valtaa, ja panee kaikki kumartamaan tätä. Peto tekee suuria tunnustekoja ja lyö tulta taivaasta maahan ihmisten nähden. Näin peto johtaa harhaan kaikki maan asukkaat, mikä saa heidät tekemään patsaan ensimmäisen pedon kunniaksi. Pedon kuvalle on myös annettu henki, jotta kuva kykenee puhumaan. Lisäksi pedolla on valta tappaa kaikki, jotka eivät kumarra sen kuvaa.

”Se pakottaa kaikki, pienet ja suuret, rikkaat ja köyhät, vapaat ja orjat, ottamaan oikeaan käteensä tai otsaansa merkin. Kenenkään ei ole lupa ostaa eikä myydä mitään, ellei hänellä ole tätä merkkiä, joka on pedon nimi tai sen nimen luku.¹⁰ Tässä vaaditaan viisautta. Se, jolla on ymmärrystä, laskekoon pedon nimen lukuarvon: se on erään ihmisen luku, ja se luku on kuusisataakuusikymmentäkuusi.”

Ilm. 13:16-18

¹⁰ Kreikan ja heprean kirjaimia käytetään myös numeroina. Gematriassa eli heprealaisessa numerologiassa jokaisella aakkoston kirjaimella on oma lukuarvonsa, esim. 4 = τ ja 40 = ς, jolloin voidaan laskea tietyn nimen tai virkkeen lukuarvo. Isopsefiassa järjestelmä taas perustuu kreikan kieleen (esim. Η = 8 ja Σ = 200): jälkimmäinen järjestelmä on oleellinen erityisesti siksi, että Uuden testamentin alkuperäiskieli on koinee-kreikka (vrt. VT; hepr.), jota näin ollen myös Johannes käytti kirjoituksissaan.

Tulkinta kahdesta pedosta, jotka lohikäärme kutsui maan päälle.¹¹

Seuraavaksi Johannes näki, kuinka Karitsa seiso i Siionin vuorella niiden 144 tuhannen ihmisen kanssa, joiden otsaan oli kirjoitettu hänen nimensä ja hänen Isänsä nimi. Valtaistuimen edessä laulettiin laulua, jota ei voinut oppia kuin ne 144 tuhatta lunastettua. He eivät olleet tahranneet itseään naisten kanssa, vaan olivat puhtaita kuin neitsyet. He seuraavat Karitsaa kaikkialle, heidät on lunastettu esikoislahjaksi Jumalalle ja Karitsalle. He ovat puhtaita ja virheettömiä, joiden suusta ei ole valhetta kuultu.

Kolme enkeliä ilmestyi, joista ensimmäinen kovalla äänellä kehotti pelkäämään Jumalaa ja antamaan tälle kunnian, toinen julisti Babylonin kukistumista sen iljetysten vuoksi, ja kolmas varoitti pedon kumartamisesta aiheutuvista seuraamuksista: ”Se, joka kumartaa petoa ja sen

¹¹ Matteuksen evankeliumissa Jeesus varoittaa vääristä profeetoista, jotka ”tulevat lampaiden vaatteissa, mutta ovat raatelevia susia”.

kuvaa ja ottaa otsaansa tai käteensä sen merkin, joutuu yhtä lailla juomaan Jumalan vihan viiniä, joka laimentamattomana on kaadettu Jumalan vihan maljaan. Häntä kidutetaan tulessa ja rikin katkussa pyhien enkelien ja Karitsan edessä.” (Ilm. 14:9-10)

Seuraavaksi Johannes kuvaa ”sadonkorjuun aikaa”. Pilven päällä istui ihmisen kaltainen, jolla oli päässään kultainen seppäle ja kädessään terävä sirppi. Tempelistä tuli enkeli, joka käski ihmishahmon leikata satoa, jolloin pilvellä istunut heitti sirpin maan päälle. Seuraavaksi tempelistä tuli enkeli, jolla myös oli sirppi. Tämä taas sai käskyn toiselta alttarista tulleet enkeliltä korjata viinitarhan kypsät rypäleet. Rypäleetertut heitettiin Jumalan vihan viinikuurna.

”Rypäleet poljettiin altaassa kaupungin ulkopuolella, ja verta pursui niin, että veri vielä tuhannen kuudensadan stadionmitan¹² päässä ulottui hevosen kuolaimiin asti.”

Ilm. 14:20

Sen jälkeen Johannes näki tulta välkehtivän, kristallia muistuttavan meren, jonka rannalla seisoivat pedosta voiton saaneet. Nämä eivät olleet kumartaneet sen kuvaa eivätkä ottaneet pedon merkkiä. Heillä oli käsissään Jumalan harput, ja *he lauloivat Mooseksen, Jumalan palvelijan, ja Karitsan laulua*. Tämän jälkeen aukesi taivaan temppele, josta tuli ulos seitsemän enkeliä, seitsemän vitsauksen toimeenpanijat. Heidän pukunsa oli puhtaan valkoista pellavaa, ja rinnan ympärillä oli kultainen vyö. Yksi neljästä olennosta ojensi kultaisen maljan jokaiselle enkelille: maljat olivat täynnä Jumalan vihaa. Samalla Jumalan kirkkaus ja voima täytti temppelein savulla siten, ettei kukaan voinut mennä sisälle, ennen kuin enkelit ovat panneet vitsaukset täytäntöön.

Tempelistä ohjeistettiin kovalla äänellä enkeleitä tyhjentämään vihan maljat maan päälle. Kun maljat tyhjennettiin, seurauksena oli mm. märkivät haavat, meren muuttuminen vereksi, tulenlieskat ja veden kuivuminen virrasta. Yksi enkeleistä tyhjensi maljansa suoraan pedon valtaistuimelle, jolloin pedon valtakunta pimeni. Tuskissaan ihmiset purivat kielensä verille, mutta he herjasivat edelleen Jumalaa, eivätkä luopuneet pahoista teoistaan.

¹² Stadion vastasi noin 192 metriä.

Enkelit vihan maljoineen.

”Minä näin, kuinka lohikäärmeen suusta, pedon suusta ja väärän profeetan suusta lähti kolme saastaista henkeä, jotka olivat sammakon näköisiä. Ne ovat pahoja henkiä, jotka tekevät ihmeitä, ja ne lähtivät kokoamaan maanpiirin kaikki kuninkaat taisteluun, joka käydään Jumalan, Kaikkivaltiaan, suurena päivänä. Henget kokosivat kuninkaat paikkaan, jonka nimi on hepreaksi Harmageddon.”

Ilm. 16:13-14, 16

Yksi enkeleistä tuli Johanneksen luokse kertomaan Babylonin kohtalosta ja näyttääkseen hänelle, *millainen tuomio annetaan sille suurelle portolle, joka asuu suurten vesien äärellä, sille, jonka kanssa maailman kuninkaat ovat irstailleet ja jonka iljettävästä viinistä maan asukkaat ovat juopuneet.* Enkeli vei Johanneksen autiomaahan, missä hän näki naisen istuvan helakanpunaisen pedon selässä. Peto oli täynnä siihen kirjoitettuja herjaavia nimiä, ja sillä oli seitsemän päätä ja kymmenen sarvea. Naisen yllä oli purppuranvärinen ja helakanpunaisena hohtava puku, ja hän oli koristautunut kullalla, jalokivillä ja helmillä. Kädessään nainen piti kultaista maljaa, joka oli täynnä hänen haureutensa iljetystä ja saastaa. Otsassaan naisella oli nimi, jonka merkitys oli sama kuin *”Suuri Babylon, maailman porttojen ja iljetysten äiti”*. Johannes näki, kuinka nainen oli juopunut pyhien verestä ja Jeesuksen todistajien verestä. Hän hämmästyi näkemäänsä, mutta enkeli kertoi paljastavansa Johannekselle naista ja petoa koskevan salaisuuden: *”Peto, jonka näit, on ollut, mutta nyt sitä ei ole. Se tulee vielä nousemaan syvyydestä, mutta lopulta se joutuu tuhon omaksi.”* (Ilm 17:8)

Enkeli kuvaa, miten pedon päät (seitsemän) viittaavat vuoriin ja sarvet (kymmenen) kuninkaisiin. Toisaalta myös vuoret ovat kuninkaita – peto itse on kahdeksas kuningas.¹³ Lopulta kaikki kuninkaat antavat valtansa ja voimansa pedon palvelukseen, jolloin käydään taistelu Karitsaa vastaan. Karitsa on kuitenkin voittava taistelun, sillä hän on *”herrojen Herra ja kuninkaiden kuningas. Hänen kanssaan saavat voiton hänen uskollisensa, kaikki kutsutut ja valitut.”* (Ilm. 17:14) Lopuksi kymmenen sarvea ja peto vihastuvat porttoon ja repivät hänet *”paljaaksi ja*

¹³ Enkeli kuvaa, kuinka vuorten, sarvien ja kuninkaiden välillä on yhteys, missä *”tarvitaan ymmärrystä ja viisautta”*. Tämä on verrattavissa kohtaan Ilm. 13:18, jossa puhutaan pedon merkistä ja yhteydestä lukuun 666 (*”Tässä vaaditaan viisautta.”*). Pedon merkkiin liittyvä lainaus on selvästi tunnetumpi, mutta myös Babylonin tuomiota koskevassa kohdassa 17:9 lähestytään teemaa vastaavalla tavalla.

alastomaksi, syövät hänen lihansa ja polttavat hänet tuhkaksi.” Enkeli kertoo Johannekselle vielä, että tämän näkemä nainen on suuri kaupunki, joka hallitsee maan kaikkia hallitsijoita.

Seuraavaksi toinen enkeli ilmestyi kirkkaudesta Johannekselle. Enkeli kertoi hänelle Babylonian tuhosta: irstaileva ja vihan viiniä tarjoava, maailman kauppamiehiä rikastuttanut portto sekä saastaisten henkien tyyssija paiskataan pois.

”Sinun käsiäsi tahrasi profeettojen ja pyhien veri, maailman kaikkien murhattujen veri.”

Ilm. 18:24

Tämän jälkeen Johannes kuuli taivaasta mahtavaa riemulaulua. Siinä juhlittiin rappioituneen Babylonin tuhoa sekä ylistettiin Jumalaa. Sitten Johannes näki taivaan avoinna; valkoisen hevosen ja ratsastajan, joka on uskollinen ja totuudellinen sekä tuomitsee ja taistelee vanhurskaasti – hän näki Jeesuksen. Johannes kuvaa ratsastajaa näin: *”Hänen silmänsä olivat kuin tulen liekit, hänellä oli päässään monta kruunua, ja häneen oli kirjoitettu nimi, jota ei tunne kukaan muu kuin hän itse. Hänellä oli pukunaan vereen kastettu viitta, ja hänen nimensä on Jumalan Sana. Hänen jäljessään tulivat taivaan sotajoukot, valkoisilla hevosilla ratsastavat soturit, joiden puku oli hohtavan valkeaa pellavaa. Hänen suustaan lähtee terävä miekka. Sillä miekalla hän lyö kansoja, hän paimentaa niitä rautaisella sauvalla ja polkee viinikuurnassa kaikkivaltiaan Jumalan hehkuvan vihan viinin. Hänen viittaansa on reiden kohdalle kirjoitettu nimi: kuninkaiden Kuningas, herrojen Herra.”* (Ilm. 19:12-16)

Johannes näki myös sen, että peto ja maailman kuninkaat sotajoukkoineen valmistelivat hyökkäystä ratsastajaa ja hänen sotajoukkoaan vastaan. Peto kuitenkin otettiin kiinni yhdessä väärän profeetan kanssa. Molemmat heitettiin elävinä tuliseen järveen rikinkatkuisten liekkien keskelle.

Kaksi petoa kohtaavat loppunsa taistelussa.

Tämän jälkeen taivaasta tuli alas enkeli, jolla oli hallussaan syvyyden avain ja isot kahleet. Enkeli otti kiinni lohikäärmeen, jota Paholaiseksi ja Saatanaksi kutsutaan: se pantiin kahleisiin tuhanneksi vuodeksi ja syöstiin syvyyteen. Tällöin käärme ei saa enää johtaa kansoja harhaan, ennen kuin tuhat vuotta on tullut täyteen. Sitten Saatanana on jälleen päästettävä vähäksi aikaa irti.

Johannes näki myös valtaistuimia, joille asettuville annettiin tuomiovalta. Lisäksi Johannes näki niiden sielut, jotka oli mestattu Jeesuksen todistuksen ja Jumalan sanan tähden, niiden, jotka eivät olleet kumartaneet petoa tai ottaneet sen merkkiä itseensä. *He heräsivät eloon ja hallitsivat yhdessä Kristuksen kanssa tuhat vuotta.* (Ilm. 20:4) Muut kuitenkin heräsivät eloon vasta kun tuhat vuotta oli täyttynyt.

Tätä kutsutaan ensimmäiseksi ylösnousemukseksi. Autuaita ovat siihen kuuluvat, sillä toisella kuolemalla ei ole heihin valtaa, vaan he ovat Jumalan ja Kristuksen pappeja, jotka hallitsevat tuhat vuotta.

Tuhannen vuoden jälkeen Saatana päästetään vapaaksi. Se kiertää maan neljä kolkkaa ja johtaa kansat harhaan sekä kokoaa kansat sotaan. Joukkoja on kuin hiekkaa meren rannalla. Ne saartavat pyhien leirin ja rakastetun kaupungin, mutta taivaasta iskevä tuli tuhoaa joukot. Sitten Saatana heitetään samaan rikinkatkuiseen, tuliseen järveen kuin peto ja väärä profeetta: niitä kaikkia kidutetaan aina ja ikuisesti.

”Näin myös kuolleet, suuret ja pienet, seisomassa, valtaistuimen edessä. Kirjat avattiin, avattiin myös elämän kirja, ja kuolleet tuomittiin sen perusteella, mitä kirjoihin oli merkitty, kukin tekojensa mukaan. Jokainen, jonka nimeä ei löytynyt elämän kirjasta, heitettiin tuohon tuliseen järveen.”

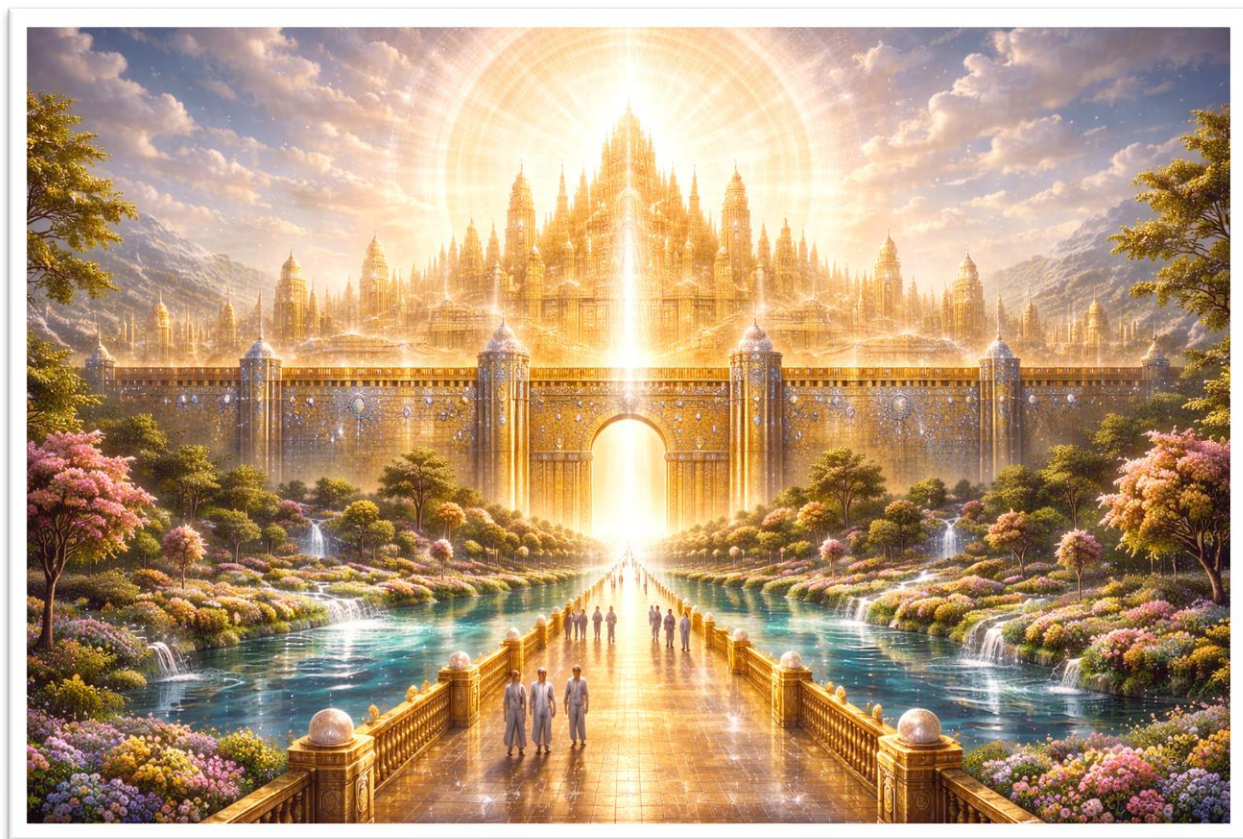
Ilm. 20:12, 15

Johannes näki uuden taivaan ja uuden maan – vanhat olivat kadonneet. Uusi Jerusalemi laskeutui taivaasta juhlallisena kuin morsian. Ääni sanoi: *”Katso, Jumalan asuinsija ihmisten keskellä! Hän asuu heidän luonaan, ja heistä tulee hänen kansansa. Tämä on voittajan palkinto. Minä olen hänen Jumalansa, ja hän on minun poikani. Mutta pelkurit, luopiot ja iljetysten kumartajat, murhamiehet ja irstailijat, noidat, epäjumalien palvelijat ja kaikki valheen orjat saavat tämän palkan: he joutuvat tuliseen järveen rikinkatkuisten lieskojen keskelle. Tämä on toinen kuolema.”* (Ilm. 21:3, 7-8)

Yksi vihan maljoja kantaneista enkeleistä tuli Johanneksen luokse näyttääkseen tälle morsiamen, Karitsan vaimon. Henki valtasi Johanneksen ja enkeli vei hänet korkealle vuorelle katsomaan uutta Jerusalemiä, joka loisti Jumalan kirkkautta. Kansat kulkevat Jerusalemin valossa, kansojen ihanuudet tuodaan sinne. Mitään epäpuhdasta kaupunkiin ei oteta, ainoastaan ne, joiden nimet on kirjoitettu Karitsan elämänkirjaan.

Kaupungissa on Jumalan ja Karitsan valtaistuini. Kaikki palvelevat Jumalaa, ja he saavat nähdä hänen kasvonsa¹⁴ sekä hallita kuninkaina aina ja ikuisesti.

¹⁴ Vrt. 8. alaviite seurauksista koskea tai katsoa pyhää. On merkille pantavaa, että uudessa Jerusalemissa jopa Jumalan kasvot sallitaan nähdä.

Uusi Jerusalem – uusi maailma.

Enkeli ilmoitti vielä Johannekselle viestin Jeesukselta: *”Minä tulen pian. Autuas se, joka ottaa varteen tämän kirjan ennussanat. Minä tulen pian, ja tullessani minä tuon jokaiselle palkan, maksan kullekin hänen tekojensa mukaan.”* (Ilm. 22:7, 12) Lisäksi enkeli sanoi: *”Jumalaton eläköön yhä jumalattomasti, saastainen rypeköön saastassaan, vanhurskas harjoittakoon vanhurskautta ja pyhä edetköön pyhän tiellä.”* (Ilm. 22:11)

”Autuaita ne, jotka pesevät vaatteensa: he pääsevät syömään elämän puusta ja saavat mennä porteista sisälle kaupunkiin. Ulkopuolelle jäävät koirat¹⁵ ja noidat, irstailijat, murhaajat ja epäjumalien palvelijat ja kaikki, jotka rakastavat valhetta ja noudattavat sitä.”

Ilm. 22:14-15

¹⁵ Koirilla tarkoitetaan tässä yhteydessä moraalitonta olentoa – tietynlaista ihmistä (ei siis eläintä).

Lopuksi Johannes vakuuttaa lukijoille ennussanoistaan, että mikä tahansa lisäys niihin aiheuttaa Jumalan viitsausten toteutumisen. Niin ikään jonkin poistaminen tekstistä johtaa siihen, että osallisuus elämän puuhun ja pyhään kaupunkiin otetaan pois. Määräykset koskevat suoraan sellaista henkilöä, joka niihin ryhtyy. Ilmestyskirja – ja Raamattu – päättyy seuraaviin jakeisiin:

”Hän, joka todistaa tämän, sanoo: ’Tämä on tosi, minä tulen pian.’ Aamen.

Tule, Herra Jeesus! Herran Jeesuksen armo olkoon kaikkien kanssa.”

Ilm. 22:20-21

*Minä olen tie, totuus ja elämä.
Ei kukaan pääse Isän luo muuten kuin minun kauttani.*

Joh. 14:6